
Finn Reiestad

MINNEORD

KJELL ERIK STRØMSKAG

Alle trenger en mentor. Overlege Finn Reiestad (17.12.1944–17.8.2018) ble min. Jeg var heldig og er evig takknemlig for at det ble ham.

Finn var oslogutten som ble glad i Romsdalen, Molde, Molde sjukehus og Molde Fotballklubb. Han ble cand.med. ved Universitetet i Oslo i 1973 og hadde turnustjeneste ved Fylkessjukehuset i Molde og i Rauma. Etter en kort periode som assistentlegevikar ved infeksjonsavdelingen på Ullevål sykehus begynte han i 1976 med anestesifaget. Etter to år i Molde dro han til Ullevål sykehus. Da han kom tilbake til Molde som spesialist og overlege i 1981, ble han den faglige kraften ved avdelingen. Han var interessert i og flink på alle områder av anestesifaget. Med bakgrunnen fra Ullevål var han akuttmedisiner, intensivdoktor og en kapasitet på operasjonsstuen. Smertebehandling ble siden hans hjertebarn. Finns kreativitet og avdelingssjefens åpenhet la grunnlaget for nytenkning og innovasjon. Det ble starten på et makeløst tiår ved avdelingen vår. Det var høy og bred aktivitet, forskning og eksperimentering, undervisning og formidling. Finn var sentral i alt. Nye medikamenter og metoder ble tatt i bruk.

Finn gikk foran og viste vei. Ny kunnskap ble tatt i bruk til pasientenes beste. Det kulminerte i 1984 da han sammen med Lars Kvalheim utviklet interpleuralteknikken. Som avdelingens «Benjamin» jobbet jeg tett med Finn,

og jeg fikk være med og forske på og videreutvikle den nye smertebehandlingsmetoden. Den nye teknikken vakte oppsikt verden rundt. Finn hadde flere opphold ved sentre i USA og samarbeidet med de beste innen regionalanestesi. Disse hektiske og svært krevende årene resulterte i invitasjoner til kongresser i Europa, USA og Asia. Artikler ble publisert i ledende medisinske tidsskrift. Norsk regionalanestesi ble lagt merke til og sett på som banebrytende. Finn Reiestads liv og virke hadde noe Peer Gyntsk over seg. Han var eventyreren som så lenger og videre enn oss andre. Dristig og grensesprengende var han. Molde og Norge ble for lite; han måtte ut. Men som Peer kom han tilbake. Innsatsen hadde satt spor. Fra midten av 1990-tallet brukte han det meste av tiden på smerte og smertebehandling. Han fortsatte å forske og publisere. Interessen for idrettsmedisin beholdt han livet ut.

Utenom jobben var fjellet viktig for ham. Jotunheimen var også Finns rike. Han elsket fjella der. Da han døde på Diakonhjemmet Sykehus, lå praktboken *Jotunheimens stortopper* på nattbordet. Finn Reiestad ruvet. Han løftet anestesifaget og skrev historie. Vi er takknemlige for alt han ga, først og fremst til pasientene og faget, men også til alle oss som fikk det privilegium å jobbe sammen med ham.

Publisert: 13. november 2018. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.18.0672
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.